

Gegroet lieve lezer,

Dag lezer, het ga je goed. Er wordt mij gemeld dat een stuk van de gazet verdwijnt, ja precies dit stuk dat je nu in de hand hebt. Tegen 'Mijnheer Van Hogerhand' is geen schrijvelaar opgewassen. 't Heeft met herstructurering, met budgetten en met besparingen te maken. Ja ik zal in de toekomst om de tweedrie maanden een paar pinten minder moeten drinken. Misschien zoek ik het te ver en zijn mijn stukjes iets te ouderwets. Begint die Vermandere daar te janken over onze aangepaste hedendaagse muziek in ons restaurant. Ja 't is waar, ik ben geen rock-jongen, ik heb in mijn eigen jonge jaren de boot gemist, op het verkeerde perron gestaan en zo de foute trein genomen. Op een leeftijd dat ik achter de meisjes aan zou moeten gelopen hebben, stond ik in de kloosterkapel, in een lang donker kleed gehuld, de klaagzangen van Jeremias te zingen. Neen, van die periode in mijn leven geraak ik nog niet los. Ik zal meer zeggen, ik wil er niet van los. Mijn kinderen zijn natuurlijk heel blij dat ik niet in dat klooster gebleven ben. Ik zou nog vele jaren brieven naar De Bond kunnen sturen, een vervolgverhaal, van honderd afleveringen, over mijn zeer katholieke jeugdjaren, dat binnentreden, die zware discipline, dat ver weg zijn van huis, dat leven in armoe, gehoorzaamheid en kuisheid, die studie van de oude filosofen, die bijbelse doolhof, dat langzaam binnendringen van de twijfel en van het binnensluipende ongeloof in de letterlijkheid van al die onmogelijke verhalen. Intussen ga je ook je eigen talenten ontdekken en weet je diep in je zelf dat dit uw wegwijzers zijn. Zo heb ik het klooster verlaten om mijn geloof NIET te verliezen.

Zo word ik dus bedankt voor bewezen diensten. Ik zal het missen. Ik mocht een paar jaar lang mijn kroniekjes in deze gazet laten vermenigvuldigen en verspreiden, zodat ik heel geniepig kon binnendringen in het leven van zo veel lezers. Misschien heb ik door die brieven wel enkele liedjes NIET geschreven . Ainsil soit il.

Wees maar gerust, ik blijf schrijven. Ja, af en toe een lied, veel muziek en brieven! Meer dan twee bladzijden per dag lukt niet, hoeft ook niet. Het is een ritueel. 's Avonds als 't zwaar labeur van de beeldhouwer gedaan is, dan wil ik graag nog wat achter mijn tikmachien zitten en de woorden laten komen. Ik heb graag lange zinnen, met begin, midden en einde, zo iets ja! Neen, ik heb geen apparaatje in mijn vestzak waarmee ik mijn vliegende gedachten kan

flitsen naar vrienden. Ik heb tijd! (dit was een heel korte zin). Maar liefst schrijf ik uitgebreid, plechtig en liefst zonder taalfouten. Schrijven is zo een tweede natuur geworden. Als ik er niet over geschreven heb, dan is het niet gebeurd. Kijk, schrijven is het leven vasthouden, er een soort verlengstuk aan weven. Schrijven is een wonderlijk avontuur. Je weet nooit waarover het zal gaan, een “pointe” kan je pas helemaal op ’t einde bedenken. Schrijf beste kerel, breng die kar van uw gedachten in beweging. Het ene woord zal het andere brengen.

Al twintig-dertig jaar schrijf ik brieven naar vrienden, onveranderlijk twee bladzijden. Wat heb ik gelezen, de voorbije weken ... aan welk beeld heb ik gewerkt ... heb ik laatst nog een lied geschreven ... hoe gaat het met mijn turkse klarinet en met mijn voet-pedaal orgel. In een brief mag je uitweiden en bladzijden-lange omwegen bewandelen. Van de meeste aangeschrevenen krijg ik amper een paar geschreven woorden terug. Sommigen sturen een kort en bondig antwoordje op het schermke, noch hoofdletters, noch punten, noch komma’s. Vriend-dichter Hedwig antwoordt altijd in prachtige, ja zelfs soms handgeschreven epistels. Neen, er is geen bedoeling om daarmee naar de gazet te trekken. Het schrijven zelf is allerbelangrijkst, brief na brief vertellen we mekaar hoe fel dat we leven. Dit was ook mijn geschrijf voor De Bond. Er valt een last van mijn schouders, maar als ik eerlijk mag zijn, dan zeg ik “Dag lezer, ik zal u missen!”.